

que ven salut on, pels temps que corren, l'aspecte econòmic ha de ser l'essencial, per sobre de l'humà. Però potser en el fons, i així ho he de reconèixer, sóc un romàntic, ja que crec, com deia no sé qui, que "hem de pensar en el futur però sense oblidar el passat, ja que sense ell no tindríem el primer".

Agustí Trullà va ser gerent de l'Hospital des del 1976 fins el 1987

És força difícil explicar teigràficament els meus records i els meus sentiments respecte a l'Hospital.

El que sí que puc manifestar amb tota seguretat és que l'Hospital de Granollers és el millor record de la meua vida professional: vaig tenir la sort de participar en una etapa d'onze anys de la història d'aquesta institució, i amb la col·laboració de tot el personal va ésser possible que el nostre centre fos l'Hospital General Comarcal que havia de servir de model per a la conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, i que fos posat com a exemple de desenvolupament hospitalari.

Evidentment, va ésser un plaer treballar amb tots vosaltres, i sempre us agrairé la vostra consideració i col·laboració.

Continuem tenint un gran hospital; com a ciutadà de Granollers em mereix molta confiança i el seu creixement i desenvolupament tecnològic és

força positiu, però pateix, com tota la sanitat i com gairebé sempre, els problemes econòmics del sistema sanitari. No obstant això, té el millor i el més gran actiu que necessita una empresa de serveis, una plantilla molt bona, amb qualitat humana i molt competent professionalment, que rep contínuament —perquè s'ho mereix— el reconeixement de la població per la seva qualitat.

Isabel Vallés va ser directora de la residència d'avis des del 1972 fins el 1987

Recordo l'Hospital amb molt d'afecte. Des que en vaig començar a formar part, m'hi vaig sentir com a casa meua.

Encara que a l'inici hi havia molta cosa per fer, vaig trobar

que tothom tenia les mateixes ganes que jo de tirar endavant, i ho vàrem fer amb alegria i coratge i sempre en un ambient d'amistat i d'ajuda mútua a tots els nivells.

Els anys varen anar passant, millorant sempre el que es podia i projectant coses noves per tal d'assolir les fites previstes.

Encara que pel decurs dels anys ja no sóc part activa de l'Hospital, continuo sentint el mateix afecte i alhora l'orgull de veure com s'han fet realitat moltes coses que a vegades pensàvem que eren un somni.

Recordo quan es va començar la construcció del Cen-

tre Geriàtric, que semblava una cosa impossible, i en canvi es va portar a terme i avui ens honora a tots.

També l'ampliació i l'actualització de l'Hospital en si ens omple de goig, i ens preocupa menys la idea d'estar malalts, ja que allà ens guariran amb la major professionalitat i amb el mateix afecte que si fóssim a casa.

Desitjo el millor per a tots.

Anna Maria Olivé va treballar com a infermera des del 1971 fins el 1991

L'any 1971 jo treballava a l'ambulatori de Granollers, i vaig sentir uns comentaris que deien que l'Hospital volia reestructurar-se i que buscaven infermeres instrumentistes. Això em va interessar. Vaig parlar amb la Lola Queralto (e.p.d.), instrumentista molt estimada, i ella em va posar en contacte amb el Sr. Obach, que era gerent de la institució des de feia ben poc i havia estat cridat per començar a modelar el nou Hospital. Després d'una llarga entrevista vaig aconseguir la plaça d'instrumentista de tardes. L'Hospital, tan sols el coneixia per fora; per tant, tot va ser nou per a mi. Vaig trobar una Comunitat Vedruna formada bàsicament per les germanes grans, molt arrelades a la institució pel seu treball de tants anys. Un treball ben dur: s'ocupaven tant d'atendre els malalts com de fregar, i eren felices. De la resta, la que no tenia el títol d'infermera ja se'l treia. D'infermeres seglars, hi havia la instrumentista de nit, quatre llevadores —una d'elles era la Maria Pla, que ajudava el Dr. Font— i la M. Dolors Navarro, que era administrativa, estudiant d'infermeria i instrumentista de tardes.

Amb el temps, es va tornar a canviar de gerent i tot seguit es va jerarquitzar l'equip mèdic i el d'infermeria, va entrar més personal, es va crear el servei de Pediatria i nous serveis auxiliars, se'n van remodelar d'altres —com els de Manteniment i Administració—, etc. Es va acabar el pavelló de Geriatria i es va formar un nou equip especialitzat.

Des que vaig entrar a l'Hospital, no ha deixat de créixer en tots els aspectes; com també han crescut les inquietuds dels membres d'infermeria, formant-se i reciclant-se dia rere dia.

Després de vint anys vaig deixar l'Hospital el 1991, ja amb una nova gerència i amb un altre impuls fort i ambiciós que l'haurà de portar fins a les portes del segle XXI.

Ara, quan entro a l'Hospital, veig la cafeteria nova i molta gent pels passadissos, i m'adono que el centre cada dia va creixent. Però el que més satisfacció em dona és trobar la gent d'abans, que encara es recorda de quan jo hi treballava, i l'alegria de retrobar-nos de nou.